

KAPITOLA 5 · GRACE

7 °C

Nikdy mě nenapadlo, že vlci v našem lese jsou do jednoho vlkodlaci. Až po smrti Jacka Culpepera jsem si to uvědomila.

Stalo se to v roce, kdy jsem chodila do předposledního ročníku střední školy, a celé září se tehdy v městečku nemluvílo o ničem jiném. Ne že by Jack zaživa něčím nějak mimořádně vynikal – když pomineme, že mu patřilo nejdražší auto na školním parkovišti, ani ředitel neměl lepší. Vlastně to byl spíš pošuk. Ale jakmile ho zabili, byl z něj v tu ránu svatý. Možná i díky patřičně hrůzyplnému a senzačnímu způsobu, jakým k tomu došlo. Do pěti dnů od jeho smrti koloval ten příběh po školních chodbách v tisíci verzích.

Výsledek byl jednoznačný: všichni teď byli z vlků k smrti vyděšení.

K nám domů prosakovala tahle obecná obava jen zvolna, protože máma zprávy obvykle nesleduje a táta byl dočasně někde mimo, takže trvalo pár dní, než na nás panika dopadla plnou silou. Můj incident s vlky stačil za těch šest let, co od

něj uplynulo, mámě vyblednout v paměti, překryly ho výpary z terpentýnu a komplementární odstíny barev, ale útok na Jacka vzpomínku dokonale oživil.

Od mámy se samozřejmě nedalo čekat, že by dala vzrůstající úzkosti průchod nějakou logickou cestou, jako že by například začala své jediné dceři, kterou ostatně vlci napadli jako první, věnovat víc času. Kdepak, ji nenapadlo nic lepšího než začít zmatkovat ještě víc než obvykle.

„Mami, nechceš pomoci s večerí?“

Máma se po mně provinile podívala a namísto televize, kterou sledovala skrz otevřené dveře pokoje, se zaměřila na žampiony, ze kterých na prkýnku pomalu nic nezbyvalo.

„Bylo to jen kousek on nás. Jak ho našli,“ ukázala nožem na televizi. Pod rozmazanou fotografií vlka v pravém horním rohu právě naskočila mapka našeho okresu a hlasatel nasadil profesionální neupřímně upřímný výraz. Hon za pravdou pokračuje, prohlásil. Člověk by myslel, že po týdnu omílání jedné historky by si mohli dát dohromady aspoň základní fakta. Vlk na doprovodném obrázku ani nepatřil ke stejnému druhu jako ten můj, s bouřkově šedou srstí a žlutohnědýma očima.

„Já tomu pořád nemůžu uvěřit,“ ozvala se zase máma. „Jen takový kousek, na druhé straně Hraničního lesa. A oni ho tam zabili.“

„Nebo umřel.“

Máma sraštila čelo, půvabně zmořená přemírou reality a jako vždycky krásná. „Co říkáš?“

Zvedla jsem oči od úkolu, od spořádaných, uklidňujících řad čísel a symbolů. „Třeba jen náhodou omdlel někde na kraji cesty a oni ho našli a odtáhli v bezvědomí do lesa. To přece není totéž. Nemůžeš pro nic za nic vyvolávat paniku.“